

Trupul lui Hristos

Cuprins

1. Trupul lui Hristos
2. Politeuma
3. Ce face ca un trup să fie un trup?
4. Corpus al lui Dumnezeu
 - 4.1. Birocrația libertății
5. Trupul familiei
6. Dar ce este congregația?
7. Corporația lui Hristos
8. Bisericile de stat
9. Trupul în Hristos
10. Note

Biserica, ca **Trup al lui Hristos** sau „Corpus Christi,” a fost întemeiată de El și ar fi corporația lui Hristos dacă ar urma directivele Lui.

Ea funcționează prin cei care urmează Calea iubirii, prin caritate, în slujire pentru, prin și către oameni și slujitori, în lume, dar nu din lume.

Ce lume?

Mijlocul și metoda Trupului lui Hristos au fost caritatea fierbinte a poporului, prin daruri de bunăvoie oferite în iubire pentru a asigura o slujire zilnică.

Religia curată este aceea în care întreaga asistență socială a societății creștine se manifestă prin Legea desăvârșită a libertății. Creștinii nu te-ar îndemna să te rogi **Părinților pământului**, nici să mănânci bucatele alese ale conducătorilor de la mesele templelor lor. Vezi capitolul 15 din cartea *Legămintele Zeilor: Trupul lui Hristos vs. Trupul Statului*.

Trupul lui Hristos

Există numeroase doctrine create de oameni, întemeiate pe puțin mai mult decât pe câteva locuri din Biblie în care apare expresia „trupul lui Hristos.”^[1]

Trebuie să înțelegem expresia „trupul lui Hristos” și de ce acesta nu ar fi parte a lumii, nici măcar parte a trupului Statului.

Politeuma

Prin folosirea substantivului grec πολιτευμα (*politeuma*)^[2] în Filipeni, Pavel spune literalmente că „administrarea treburilor civile,” cetățenia noastră, nu este a „lumii” Romei, ci este în Împărăția cerurilor,^[3] care a fost rânduită^[4] de Isus Hristos, un alt Împărat,^[5] pentru cei care se pocăiesc, caută Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea lui Dumnezeu.

Nu trebuie să fim induși în eroare să credem că Pavel sugerează că ar trebui doar să „vorbit cu cerul” prin această traducere înșelătoare a lui *politeuma*,^[2] când termenul este clar definit ca „administrarea treburilor civile sau a unei comunități (commonwealth)” și provine din termenul *politeuomai*.

Pentru a înțelege folosirea unică a lui *politeuma*^[2] și a termenului *politeuomai*,^[6] ajută să știm că ele provin din cuvântul grec **polites**,^[7] care înseamnă în mod constant *cetățean*, și *polis*, care înseamnă *cetate*.^[8]

Biserica modernă nu mai este „o cetate (polis)^[8] așezată pe munte,” nici „lumina lumii,”^[9] pentru că a devenit din lume: dorește bucatele ei și este dispusă să se muște unii pe alții *prin oamenii care se numesc binefăcători, dar exercită autoritate unii peste alții*.^[10]

Dacă toate acestea sunt adevărate, atunci Biserica modernă și creștinii moderni care urmează căile ei pierzătoare^[11] nu mai pot pretinde că sunt **Trupul lui Hristos**.

Ce face ca un trup să fie un trup?

Termenul grec folosit pentru cuvântul tradus prin „trup” este *σῶμα (sōma)*,^[12] provenit din verbul grec *σώζω (sōzō)*, care înseamnă „a salva, a păstra în siguranță și întreg,” derivat la rândul lui din forma arhaică *saos*, „în siguranță.”

Este tradus consecvent prin „trup” de 144 de ori, dar apare și ca „robi” în Apocalipsa 18:13: „Și scortîșoară, și miresme, și mir, și tămâie, și vin, și untdelemn, și făină albă, și grâu, și vite, și oi, și cai, și care, și robi (*σῶμα – sōma*), și suflete de oameni.”

Cartea enumeră aici bunurile deținute de *negustorii pământului*.^[13]

Deși termenul grec *σῶμα (sōma)* este definit ca „trupul oamenilor sau al animalelor,” ori chiar „corpurile planetelor și ale stelelor (corpurile cerești),” el poate desemna și un ansamblu de corpuri independente unite printr-o putere sau legătură invizibilă, precum gravitația.

De asemenea, este folosit ca termen general pentru „un număr de oameni strâns uniți într-o singură societate sau, ca să spunem așa, într-o familie; un trup social, etic sau mistic.” Acesta poate fi *mare sau mic*, corporativ sau neîncorporat și, evident, poate fi chiar *mistic*.

Termenul *mistic* poate fi definit ca fiind *preocupat de suflet sau de spirit, mai degrabă decât de lucrurile materiale*.

Când Pavel folosește mai liber expresia „trupul lui Hristos,” vorbește el despre un Trup specific, cu o natură juridică, sau despre un ansamblu general de creștini cu o natură mistică?

Vorbește despre ceva cu un trup corporativ sau doar spiritual?

Corpusul lui Dumnezeu

Când vorbim despre ceva precum „biserica,” vorbim despre un **corp corporativ într-un sens specific** sau doar în **sensul cel mai general**?

Cuvântul „corporație” (din latinul *corpus*, „trup”) este definit astfel: „O ființă artificială creată prin lege și compusă din indivizi care subzistă ca un corp politic sub o denumire specială.”^[14]

În cazul Bisericii ca și **corpus** al lui Hristos, regele cetățenilor Iudeii era Mesia, Isus Hristos, cel mai înalt fiu al lui David.

Numai El a întemeiat Biserica. Isus a făcut aceasta când a spus: „Și Eu vă rânduiesc vouă o împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit-o Mie.”^[15] Isus nu a rânduit pe toți oamenii, ci doar **mica Lui turmă**, așa cum le-a spus că va face.^[16]

Atunci, unde se încadrează oamenii în acest întreg trup al creștinilor?

Termenul **bătrân** (prezbiter)^[17] nu este o funcție a Bisericii, ci o funcție a familiei. Capul fiecărei gospodării era bătrânul familiei. Apostolii nu au rânduit oameni ca prezbiteri ai Bisericii, ci au rânduit oameni care erau deja bătrâni pentru a ajuta la lucrarea Bisericii.

Până când oamenii nu înțeleg că ei înșiși erau prezbiterii, le va fi greu să priceapă rolul prezbiterilor într-o comunitate de creștini.

Este Biserica deja creată de Isus Hristos, conform definiției legale a unei biserici?

Dacă a „încorpora” înseamnă „a crea o corporație; a conferi un statut corporativ unor persoane determinate” (Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 946), și dacă Isus a fost Rege, atunci El Și-a întemeiat Biserica sub *acea formă de guvernare* predicată de El, de Ioan și de apostoli, potrivit *doctrinelor și rânduielilor Lui*.

Întrebarea este: **unde este Biserica Lui**, care este deja încorporată ca instituția Lui corporativă pe pământ?

Biserica întemeiată de Hristos și rânduită de El micii Sale turme^[18] a fost un trup corporativ real, la fel cum fuseseră leviții înaintea lor, rânduiți de Moise.

Ei slujeau corturile congregațiilor poporului ca un guvern care nu *exercita autoritate unii peste alții*, ci funcționa prin daruri de bunăvoie.

Ceea ce era dat leviților de către popor, la fel ca darurile aduse slujitorilor lui Hristos, era oferit liber și dăruit în întregime.

Birocrația libertății

Dacă o *birocrație* este „un sistem de guvernare în care majoritatea deciziilor importante sunt luate de funcționari ai statului, nu de reprezentanți aleși,” atunci, într-un anumit sens, bătrânii din adunările libere formează *birocrația* Împărăției lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, într-o rețea de congregații familiale adunate în grupuri de zece, așa cum a poruncit Hristos, se formează „un sistem de guvernare în care cele mai importante decizii sunt luate de oameni aflați în stare de libertate,” nu de reprezentanți aleși.

Trupul slujitorilor chemați afară de Moise în Israel a fost *Biserica din pustie*, adică leviții, iar trupul slujitorilor chemați afară de Hristos a fost *Biserica Primară*.

Ambele au devenit Binefăcători care *nu exercitau autoritate*, ci *împărțeau drept pâinea* darurilor de bunăvoie din casă în casă.^[19]

Dacă un slujitor nu își îndeplinește bine lucrarea, oamenii au puterea să-și mute sprijinul către cei care fac lucrurile mai bine. Principiile pieței libere, aplicate guvernării, sunt calea către libertate.

Astăzi, mulți dintre cei care se numesc creștini se roagă „Părinților pământului” și oamenilor care se numesc binefăcători, dar exercită autoritate unii peste alții.

Ei ar trebui să-și iubească aproapele ca pe ei înșiși, cu „caritate fierbinte,” și să nu dorească Corbanul fariseilor, *care face Cuvântul lui Dumnezeu fără putere* și reprezintă plata nelegiurii.

Asistența socială oferită prin caritate legală este o capcană: îi transformă pe oameni în marfă și blestemă copiii prin practici de lăcomie.

Odată ce înțelegi rolul slujitorului și al bătrânului, poți înțelege ce înseamnă cu adevărat Religia Curată și cum aceasta era slujirea zilnică.^[20]

Trupul familiei

O corporație poate fi definită ca fiind două sau mai multe persoane adunate sub o autoritate preexistentă pentru un scop anume, ca și cum ar fi o singură persoană.

Conform acestei definiții, familia este o corporație. Totuși, în mod obișnuit nu folosim acest termen pentru a descrie o familie, nu doar pentru că o „corporație” este definită și ca „o ființă artificială creată prin lege și compusă din indivizi care subzistă ca un corp politic sub o denumire specială,” ci și pentru că o „corporație” este definită ca „o persoană artificială sau entitate juridică creată de sau sub autoritatea legilor unui stat. O asociație de persoane creată prin statut ca entitate juridică.”^[21]

Familia unită sub Dumnezeu este o corporație a lui Dumnezeu.

O familie unită prin [Căsătoria Sfântă](#) este unită sub Dumnezeu, în timp ce o familie unită sub stat poate avea un statut cu totul diferit. În Căsătoria Sfântă, conform Canonului Bisericii, slujitorul nu este parte a unirii; doar cuplul și Dumnezeu sunt părți ale unirii. Într-o căsătorie sub stat, statul este în mod clar o parte a unirii. Drepturile care izvorăsc din unirea naturală dintre soț și soție sunt astfel îmbinate cu puterea statului.

Familia creată prin legăturile unei astfel de uniri devine supusă autorității statului. Întrucât Biserica, sub Hristos și prin autoritatea lui Hristos, nu este parte a unirii în Căsătoria Sfântă, familia rămâne liberă sub Dumnezeu. Pentru a menține această libertate, membrii Bisericii și slujitorii ei trebuie să caute să protejeze drepturile și autonomia fiecărei familii la fel de mult ca pe ale lor.

| „A încorpora: a crea o corporație; a conferi un statut corporativ unor persoane determinate.”^[22]

Nu este oare Biserica deja creată de Isus Hristos, potrivit definiției juridice a unei biserici?

| „Și Eu vă rânduiesc vouă o împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit-o Mie.” (Luca 22:29)

Nu este Dumnezeu puterea suverană a Bisericii Sale?

| „A stabili... a întemeia, a crea, a reglementa.”^[23]

Dacă Isus a fost împărat și și-a *întemeiat* Biserica sub acea formă unică de guvernare, cu doctrinele și rânduielile Sale, atunci Biserica Sa este încorporată ca instituția (franciza) Sa corporativă pe pământ.

Dar ce este congregația?

Dacă Împărăția a fost rânduită „*micii Sale turme*” ca instituția (franciza) Sa corporativă, iar această mică turmă erau slujitorii Lui, atunci ce este întreaga turmă a poporului?

Și sunt ei oare sub autoritatea slujitorilor Bisericii?

Nicidecum!^[24]

Dacă slujitorii Bisericii, în sensul ei specific, nu trebuiau să exercite autoritate, așa cum a spus Hristos, atunci care este relația dintre slujitori și congregația poporului – și *invers*?

| „Căci după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și nu toate mădularele au aceeași slujbă, tot așa și noi, cei mulți, suntem un singur trup în Hristos, dar fiecare în parte suntem mădulare unii altora.” (Romani 12:4–5)

Împărăția lui Dumnezeu și Biserica nu sunt o democrație în care cincizeci și unu la sută pot conduce peste restul.

Împărăția lui Dumnezeu, asemenea *Bisericii în sens general*, este o *comunitate* legată printr-o comuniune a iubirii, nu printr-un contract social în care unul are autoritate asupra altuia.

Aceasta nu înseamnă că nu există constrângeri legale, ci că aceste constrângeri sunt impuse de Cel care a întemeiat Biserica.^[25]

| „Legal... creat prin lege.”^[26]

Biserica, în sensul ei specific, așa cum a fost rânduită de Hristos – Cel mai înalt Fiu al lui David și *un alt Împărat*^[27] – este separată juridic de Stat și de congregație,^[28] la fel cum leviții erau separați de poporul lui Israel și de celelalte națiuni.^[29]

Slujitorii Bisericii aparțin lui Dumnezeu prin Hristos^[30] și nu pot aparține unui alt stăpân.^[31] Dacă ar face-o, al doilea stăpân ar avea autoritate asupra Bisericii.^[32]

Congregația rămâne liberă să aleagă. Unii pot fi legați de lume prin legăminte, contracte sau constituții. Slujitorii Bisericii, atunci când acționează ca Biserica Lui, se află sub o *incapacitate* juridică,^[33] deoarece nu au moștenire în țară, nici proprietate personală, asemenea leviților din vechime.^[34]

Dumnezeu a susținut întotdeauna proprietatea privată a mijloacelor de producție de către individ și familia sa.^[35] Leviții, care făceau parte din acest sistem de autoguvernare numit Împărăția lui Dumnezeu, dețineau pământ în comun,^[36] la fel cum slujitorii Bisericii primare aveau *toate lucrurile în comun*.^[37] Aceasta a făcut posibilă practica carității în acea societate creștină, prin Legea desăvârșită a libertății, a poporului, prin popor și pentru popor.^[38]

Nimrozii și Cainii lumii au fost **binefăcători** ai forței, nu ai carității – „*părinți ai pământului*” care au urmărit conceptul unei singure pungi, specific socialismului. **Isus nu a fost socialist**. Biserica, definită juridic, este „*o formă de guvernare*” care nu stăpânește peste oameni. Ea oferă un Corban al carității care face Cuvântul lui Dumnezeu lucrător și îi eliberează pe captivi.

În timp ce slujitorii sunt un singur Trup, membrii congregației sunt adunări libere. Ei nu sunt legați ca o asociație neîncorporată – nici congregant de congregant, nici congregant de slujitor. Dar slujitorul și congregația, deși separați juridic, sunt legați spiritual prin alegerile libere ale Duhului Lui. Ei sunt un singur trup pentru că au – sau caută – un singur Tată drept, care este în ceruri. Biserica este chemată să fie slujitoarea Lui și să slujească poporului, la porunca Lui, ca binefăcători care nu exercită autoritate asupra oamenilor.

| „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și toate mădularele trupului, deși sunt multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Căci printr-un singur Duh am fost botezați cu toții într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi, și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh. Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe... Acum, dar, sunt multe mădulare, dar un singur trup.” (1 Corinteni 12:12, 20)

Congregațiile nu sunt corporații.

Nici congreganții nu sunt membri ai unei asociații neîncorporate.

Congreganții sunt membri ai familiilor, căci Împărăția lui Dumnezeu este din *generație în generație*.^[39]

Corporația lui Hristos

O corporație este o entitate a statului și a statutelor lui, așa cum Biserica este o entitate a lui Hristos, sau Corporația lui Hristos, și este supusă statutelor și rânduielilor Lui; însă congregația trebuie să rămână liberă, deoarece congregantul rămâne liber.^[40]

„Fiind înrădăcinați și zidiți în El și întăriți în credință, așa cum ați fost învățați, prisosind în ea cu mulțumire.” (Coloseni 2:7)

„Corporație. Toate corporațiile, de orice fel ar fi ele, sunt modelate și controlate, atât în ceea ce pot face, cât și în modul în care pot face, de **cartelele** sau actele lor de încorporare, care pentru ele sunt **legile existenței lor**, de care nu se pot dispensa și pe care nu le pot modifica.”^[41]

„Dar tu, omule, cine ești tu care răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Va zice oare lucrul plăsmuit Celui ce l-a plăsmuit: «De ce m-ai făcut așa?»” (Romani 9:20)

Când Hristos a rânduit o Împărăție, o formă de guvernare, asupra ucenicilor Săi, făcându-i ambasadorii Săi, El le-a oferit o Cartă,^[42] ca Împărat al unei Împărății.^[43]

„Cartă. Un instrument emanând din puterea suverană, având natura unei concesiuni, fie către întreaga națiune, fie către o clasă sau o parte a poporului, către o corporație sau către o colonie ori dependență, asigurându-le anumite drepturi, libertăți sau puteri... este acordată de suveran.”^[44]

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu^[45] și de folos pentru învățatură.” (2 Timotei 3:16)

„Nu are olarul putere peste lut, ca din aceeași frământătură să facă un vas pentru cinste și altul pentru necinste?” (Romani 9:20–21)

Deși este limpede că Hristos a rânduit o Împărăție, un guvern, pentru ucenicii Săi, putem întreba:

De unde a primit El autoritatea de a încorpora Biserica?

Isus, ca Mântuitor (Soter) și Suveran, a încorporat Biserica.

Care este actul de sigilare al încorporării pentru Biserica întemeiată de Isus Hristos?

A fost oare jertfa Sa pe cruce și vărsarea sângelui Său actul de sigilare?^[46]

Care sunt incapacitățile juridice impuse de Hristos slujitorilor Săi?

leșiți afară, nu dețineți nimic ca proprietate personală, deveniți slujitorii Lui separați, în lume, dar nu din lume...

Cât de mult trebuie să se conformeze slujitorii lui Hristos acelor sancțiuni impuse de Moise?

„Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă.” (Marcu 3:35)

„Și Eu vă rânduiesc vouă o Împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit-o Mie.” (Luca 22:29)

„Căci unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.” (Matei 18:20)

A te aduna în Numele Lui înseamnă a te aduna în caracterul Lui.^[47]

Bisericile de stat

Astăzi, *bisericile recunoscute legal* nu sunt încorporate în Trupul lui Hristos,^[48] ci în **Trupul Statului** — al lumii și al altor guverne create de oameni, ca și corporații ale statului. Îndatoririle sacerdotale pe care bisericile moderne încă le îndeplinesc sunt realizate prin autoritatea conferită de stat. Iar slujitorii nu mai sunt separați, ci sunt din lume.

Avem nevoie să privim mai profund cum și de ce funcționa Biserica așa cum funcționa și în ce fel diferă aceasta de ceea ce astăzi se prezintă drept Biserică.^[49]

În realitate, ele slujesc Cezarului ca slujitori ai lui, de pildă în cazul Căsătoriei civile în locul [Căsătoriei Sfinte](#).

Ele slujesc statului făcându-i pe oameni să se simtă bine cu privire la starea lor de supunere.

Încă își revendică dreptul la zeciuieli, dar au abandonat obligația slujirii zilnice, cedând-o statului care exercită autoritate, după ce au risipit zeciuielile poporului asupra lor înșiși.

De asemenea, pentru că bisericile moderne nu mai slujesc efectiv poporului, ele s-au încorporat statului solicitând asistența lui, care s-a dovedit a fi o capcană și o cursă.^[50]

Dacă ne vom pocăi și vom începe să căutăm Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, adunându-ne în Numele Lui pentru a ne îngriji unii de alții în credință, speranță și caritate, potrivit Legii desăvârșite a libertății, atunci Dumnezeu ne va binecuvânta cu Harul Său.

Trupul în Hristos

Cuvântul „trup” și cuvântul „Hristos” apar împreună în același verset din Biblie de 17 ori.^[51]

De patru ori apare expresia „**Trupul lui Hristos**.”^[52]

În Romani 12:5 găsim formularea „**trup în Hristos**.”^[53] „Tot așa și noi, cei mulți, suntem **un singur trup în Hristos**, iar fiecare în parte suntem mădulare unii altora.”

Note

^{1†} Romani 7:4 „Așadar, fraților mei, și voi ați murit față de Lege prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia, ai Celui ce a înviat din morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu.”

1 Corinteni 10:16-19 „Paharul binecuvântării pe care-l binecuvântăm nu este el împărțire cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este ea împărțire cu trupul lui Hristos? Pentru că o pâine, un trup suntem noi cei mulți; căci toți ne împărțim din aceeași pâine. Vedeți pe Israel cel după trup: oare cei ce mănâncă jertfele nu sunt ei părtași altarului? Ce zic deci? Că idolul este ceva? Sau că ce se jertfește idolilor este ceva?”

1 Corinteni 12:27 „Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare în parte.”

Efeseni 4:12 „Spre desăvârșirea sfinților, spre lucrarea slujirii, spre zidirea trupului lui Hristos.”

^{2†} 4175 ~πολίτευμα~ politeuma @pol-it'-yoo-mah@ din 4176; substantiv neutru AV-conversation 1; 1

- 1) administrarea treburilor civile sau a unei comunități
- 2) constituția unei comunități, forma de guvernământ și legile prin care este administrate
- 3) o stat, o comunitate 3a) comunitatea cetățenilor

Textul grec din Filipeni 3:20 afirmă: τὸ γὰρ πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει. Substantivul **πολίτευμα (politeuma)** nu desemnează, în uzul său clasic și elenistic, un simplu „sentiment de apartenență” sau o destinație escatologică viitoare, ci indică **realitatea concretă a organizării civice și a administrării treburilor publice.**

Conform **BDAG** (3rd ed.), *politeuma* înseamnă: „*commonwealth, state; the administration of civic affairs; the conduct of life as governed by laws*”. **LSJ** (Liddell–Scott–Jones) definește termenul ca „*the condition and rights of a citizen; the body of citizens; constitution or civic administration*”. Termenul derivă din **πόλις (polis, cetate)** și **πολίτης (polites, cetățean)** și este înrudit cu verbul **πολιτεύομαι (politeuomai)**, „a trăi ca cetățean, a administra viața civică”, utilizat de Pavel în Filipeni 1:27 („purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos”), cu un sens explicit comunitar și public.

Prin urmare, Pavel nu afirmă doar că „aparținem cerului”, ci că **viața noastră civică, ordinea noastră de guvernare și loialitatea noastră politică supremă își au izvorul în ceruri**, nu în ordinea imperială romană. Această afirmație capătă greutate decisivă în contextul istoric al cetății **Filipi**, colonie romană (*colonia iuris Italici*), ai cărei locuitori trăiau sub jurisdicția și legile Romei, deși se aflau geografic în Macedonia. Pavel folosește deliberat acest cadru: așa cum Filipi își deriva *politeuma* din Roma, **Ekklesia își derivă politeuma din cer**, adică din Împărăția lui Dumnezeu.

Această realitate este inseparabilă de limbajul juridic folosit de Isus însuși: „Și Eu **rânduiesc (διατίθεμαι)** o Împărăție pentru voi, după cum Tatăl Meu a rânduit-o pentru Mine” (Luca 22:29). Verbul *διατίθεμαι* este un termen tehnic din sfera testamentară și contractuală (cf. **BDAG, LXX**), indicând un act de **instituire juridică și delegare de autoritate**. Pavel, în Filipeni 3:20, explicitează sediul acestei autorități: nu Roma, nu Cezarul, ci cerul – de unde guvernează Hristos ca „alt împărat” (cf. Fapte 17:7).

Reducerea modernă a versetului la ideea de „cetățenie cerească” în sens exclusiv viitor și spiritual estompează caracterul **public, normativ și practic** al afirmației pauline. În logica lui Pavel, *politeuma* indică existența a **două jurisdicții concurente**: una imperială, coercitivă, și una cerească, întemeiată pe slujire, dreptate și jertfă. Creștinii nu sunt apolitici, ci trăiesc sub o **altă politică** – o ordine prezentă, activă, care se manifestă prin viața comunitară, neprihănire trăită și „religie curată” (cf. Iacov 1:27). În concluzie, Filipeni 3:20 nu este un text despre evadare din lume, ci un **enunț constituțional** al Împărăției lui Dumnezeu: o comunitate vie, care își administrează viața după normele cerului, în mijlocul lumii, dar sub o autoritate superioară celei statale.

^{3†} Filipeni 3:20 „Căci cetățenia noastră este în ceruri, de unde și pe Mântuitorul așteptăm, pe Domnul Isus Hristos.”

^{4†} Luca 22:29 „Și Eu vă rânduiesc Împărăția, precum Mi-a rânduit-o Mie Tatăl Meu.”

^{5†} Fapte 17:7 „Pe care Iason i-a primit; și toți aceștia lucrează împotriva poruncilor Cezarului, zicând că este un alt împărat: Isus.”

^{6†} 4176 ~πολιτεύομαι~ politeuomai @pol-it'-yoo'-om-ah@ voce medie dintr-un derivat al lui 4177 *polites* „locuitorul oricărui oraș sau țară” din cuvântul *polis*; verb AV-live 1, let (one's) conversation be 1; 2

- 1) a fi cetățean
- 2) a administra treburile civile, a conduce statul
- 3) a face sau a crea un cetățean
 - 3a) a fi cetățean
 - 3b) a se comporta ca un cetățean
 - 3b1) a folosi sau a recunoaște legile

3b2) a se conduce conform unei legi de viață asumate

⁷↑ 4177 ~πολίτης~ polites @pol-ee'-tace@ din 4172; substantiv masculin AV-cetățean 3; 3

- 1) un cetățean
 - 1a) locuitorul oricărui oraș sau țară
 - 1b) asocierea cu altul în cetățenie
 - 1b1) concetățean, compatriot

⁸↑ 4172 ~πόλις~ polis @pol'-is@ probabil din același rădăcină ca polemos 4171 însemnând război, sau poate din polus 4183 însemnând mulți, mult, mare; substantiv feminin AV-cetate 164; 164

- 1) o cetate
 - 1a) cetatea natală a cuiva, cetatea în care trăiește cineva
 - 1b) Ierusalimul ceresc
 - 1b1) locuința celor fericiți în cer
 - 1b2) capitala vizibilă a împărăției cerești, care va coborî pe pământ după reînnoirea lumii prin foc
 - 1c) locuitorii unei cetăți

⁹↑ Matei 5:14 „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe vârful de munte nu poate să rămână ascunsă.”

¹⁰↑ Nu exercitați autoritate

Matei 20:25 „Isus i-a chemat la El și le-a zis: ‘Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele, și cei mari le poruncesc cu autoritate. Dar între voi să nu fie așa...’”

Marcu 10:42 „Isus i-a chemat și le-a zis: ‘Știți că cei socotiți a domni peste neamuri stăpânesc peste ele cu putere, și mai-marii lor le poruncesc cu autoritate. Dar între voi să nu fie așa...’”

Luca 22:25 „El le-a zis: ‘Împărații neamurilor domnesc peste ele, și cei ce le poruncesc cu autoritate sunt numiți binefăcători. Dar între voi să nu fie așa...’”

¹¹↑ Căi pierzătoare

2 Petru 2:2 „Și mulți se vor lua după necuviințele lor; și din pricina lor, calea adevărului va fi hulită.”

2 Petru 2:15 „Părăsind calea cea dreaptă, au rătăcit și au urmat calea lui Balaam, fiul lui Bosor, care a iubit plata nedreptății.”

2 Petru 2:21 „Mai bine era pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la sfânta poruncă ce li s-a dat.”

Matei 24:10-13 „Atunci mulți se vor poticni și se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții. 11 Și se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți. 12 Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, iubirea multora se va răci. 13 Dar cel ce va răbda până la sfârșit va fi mântuit.”

Matei 24:24 „Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși și vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi posibil, și pe cei aleși.”

Marcu 13:22 „Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși și vor face semne și minuni, ca să înșele, dacă va fi cu putință, și pe cei aleși.”

1 Ioan 2:19 „Din noi au ieșit, dar nu erau de-ai noștri; căci dacă ar fi fost de-ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu toți sunt de-ai noștri.”

Romani 2:24 „Căci numele lui Dumnezeu este hulit între neamuri din pricina voastră, după cum este scris.”

Matei 7:14 „Căci strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.”

¹²↑ 4983 ~σῶμα~ soma @so'-mah@ din 4982; TDNT-7:1024,1140; {Vezi TDNT 780} substantiv neutru AV-trup 144, trupește 1, rob 1; total 146

- 1) trupul atât al oamenilor, cât și al animalelor
 - 1a) un trup mort sau cadavru
 - 1b) trupul viu
 - 1b1) al animalelor
- 2) trupurile planetelor și ale stelelor (corpi cerești)
- 3) este folosit pentru un număr (mare sau mic) de oameni uniți strâns într-o societate, sau familie ca să zicem așa; un trup social, etic, mistic
 - 3a) așa în NT pentru biserică

4) ceea ce aruncă o umbră, distinct de umbra însăși

¹³↑ Apocalipsa 18:11-17 „Și negustorii pământului plâng și se tânguiesc pentru ea, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa: marfă de aur și de argint, de pietre scumpe și de mărgăritare, de in subțire și de purpură, de mătase și de stacojiu, tot felul de lemn de tui, tot felul de vase de fildeș, tot felul de vase de lemn foarte scump, de aramă, de fier și de marmură, scortîșoară și mirodenii, mir și tămâie, vin și untdelemn, făină fină și grâu, vite și oi, cai și trăsurii, și trupuri și suflete de oameni. Și roadele pe care le poftise sufletul tău s-au dus de la tine, și toate lucrurile grase și strălucite s-au dus de la tine, și nu le vei mai găsi niciodată. Negustorii acestor lucruri, care s-au îmbogățit de pe urma ei, vor sta departe de frica chinului ei, plângând și tânguindu-se, și zicând: ‘Vai, vai, cetate mare, care erai îmbrăcată în in subțire și în purpură și în stacojiu, și împodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare! Căci într-un singur ceas s-a prăpădit o așa mare bogăție!’ Și toți corăbierii și toți cei ce merg pe mare cu corăbii, și marinarii, și câți fac negoț pe mare, stăteau departe.”

¹⁴↑ Dicționarul de Drept Bouvier

¹⁵↑ Luca 22:29 „Și Eu vă rânduiesc Împărăția, precum Mi-a rânduit-o Mie Tatăl Meu.”

¹⁶↑ Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică; căci Tatăl vostru a găsit cu cale să vă dea Împărăția.”

¹⁷↑ Termenul românesc *prezbiter* (Cornilescu) traduce grecescul **πρεσβύτερος** (*presbyteros*), care, potrivit **BDAG** (*A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, 3rd ed.), desemnează în sens primar „o persoană mai în vârstă, un bătrân,” iar în sens derivat „un lider recunoscut într-o comunitate, în virtutea maturității și responsabilității sale” (BDAG, s.v. *presbyteros*). Lexiconul subliniază că termenul indică **statut și recunoaștere**, nu o funcție sacerdotală instituită ritualic.

În **Septuaginta (LXX)**, *presbyteros* traduce constant ebraicul **זָקֵן** (*zāqēn*), termen care, conform **BDB** (*Brown-Driver-Briggs Hebrew and English Lexicon*), înseamnă „bătrân,” „cap de familie,” „reprezentant al unui clan sau al unei case,” fiind o **poziție juridică și socială naturală** în cadrul comunității legământului (BDB, s.v. *zāqēn*). *Zāqēn* nu desemnează un oficiu religios separat, ci un **rol de autoritate derivat din paternitate, moștenire și responsabilitate față de familie și comunitate** (cf. Exod 18; Deut. 21; Rut 4).

Din punct de vedere juridico-teologic, *elderul* nu este creat de Ekklesia, ci **preexistă acesteia**. Capul fiecărei gospodării era, prin drept natural și divin, un *elder*, iar adunările poporului (ebr. *qāhāl*, gr. *ekklēsia*) erau compuse din familii reprezentate de acești bătrâni. Apostolii, prin urmare, **nu conferă oficiul de elder**, ci **recunosc și cheamă elders existenți** pentru a sluji în lucrarea Ekklesiei (cf. Fapte 6; Fapte 14:23; Tit 1:5). Această recunoaștere nu transferă suveranitatea familiei către Biserică, ci cheamă elderii să participe, prin consimțământ liber, la slujirea Împărăției lui Dumnezeu.

Confuzia modernă apare atunci când *presbyteros* este citit retroactiv prin prisma dezvoltărilor postbiblice, unde termenul a fost **instituționalizat și clericalizat**, devenind un titlu sacerdotal distinct (lat. *presbyter*, ulterior „preot”). Această mutație semantică și juridică a deplasat accentul de la **responsabilitatea familială și comunitară** la o **funcție religioasă ierarhică**, producând o separare artificială între „cler” și „laici.” În Noul Testament însă, *elderul* rămâne un **oficiu al familiei și al ordinii naturale**, iar Ekklesia este chemată să lucreze *prin elders*, nu să îi substituie.

Neînțelegerea acestei distincții conduce la o deformare a structurii Împărăției, în care autoritatea este centralizată instituțional, în loc să fie exercitată prin slujire și responsabilitate personală, conform poruncii lui Hristos ca nimeni să nu „exercite autoritate unul peste altul” (Matei 20:25–28). Din această perspectivă, *eldership*-ul este o **realitate juridică și morală a familiei**, iar participarea sa la Ekklesia este o **chemare la slujire**, nu o delegare a suveranității.

¹⁸↑ Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică; căci Tatăl vostru a găsit cu cale să vă dea Împărăția.”

¹⁹↑ Fapte 2:46 „Și în fiecare zi, stând într-un cuget în templu și frângând pâinea din casă în casă, își luau hrana cu bucurie și cu inimă curată.”

²⁰↑ În Scriptură, expresia „Religie curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu” (ἡ θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος, Iacov 1:27) nu desemnează un sistem confesional, ritualic sau clerical, ci o **ordine practică de viață**, exprimată prin responsabilitate familială, milă activă și slujire concretă. Această ordine se sprijină pe o **distincție funcțională fundamentală**, dar complementară, între **bătrân și slujitor**, distincție pierdută în mare parte în eclesiologia post-constantiniană.

1. Bătrânul (πρεσβύτερος) ca poziție naturală, nu oficiu eclezial

Termenul grec *πρεσβύτερος* (*presbyteros*) desemnează în uzul clasic și biblic o persoană matură, cu autoritate derivată din vârstă, experiență și poziție familială, nu dintr-o numire instituțională. BDAG definește termenul ca „one who is older, elder” și, contextual, „one who holds a position of responsibility within a community, normally as a head of a household” (BDAG, s.v. *πρεσβύτερος*).

În LXX, *presbyteros* traduce frecvent ebraicul **זָקֵן** (*zāqēn*), care în BDB este definit ca „old man; elder; one with authority in family or clan” (BDB, s.v. זָקֵן). În Israel, bătrânii erau capii familiilor și clanurilor, nu funcționari ai unui cult centralizat (cf. Exod 18:12; Numeri 11:16).

Prin urmare, **bătrânul nu este un oficiu al Bisericii, ci un oficiu al familiei**. Apostolii nu „creează” bătrâni, ci **recunosc bătrâni existenți** și îi implică în lucrarea comunitară (cf. Fapte 14:23). Această observație este confirmată de numeroși exegeți moderni (cf. J.D.G. Dunn, *The Theology of Paul the Apostle*; Wayne Meeks, *The First Urban Christians*).

2. Slujitorul (διάκονος) ca funcție separată, consacrată slujirii

Termenul *διάκονος* (diakonos) este definit în BDAG ca „one who serves as an intermediary in a transaction, agent, servant” și, în context creștin, „one who renders service for the benefit of others” (BDAG, s.v. διάκονος). Accentul semantic cade pe **funcție**, nu pe rang sau autoritate.

În Fapte 6, problema comunitară este explicit una de *διακονία καθημερινή* („slujire zilnică”), adică administrarea concretă a hranei și îngrijirii pentru văduve. Această slujire este distinctă de responsabilitatea familială a bătrânilor, dar dependentă de jertfele lor libere.

Slujitorul este, așadar, **chemat afară** (*ekklesia* în sens funcțional), separat juridic și economic de acumularea personală, analog cu levitul din Vechiul Testament (cf. Numeri 18:20–24). Din punct de vedere juridic, această separare corespunde unei **incapacități patrimoniale deliberate**, menită să prevină conflictele de interes și exercitarea autorității coercitive.

3. Religia Curată ca practică juridico-socială, nu cult ritual

Termenul *θρησκεία* (thrēskēia), adesea tradus prin „religie,” este definit lexical ca „expression of devotion, worship, religious practice” (BDAG, s.v. θρησκεία), dar în Iacov 1:27 este clar calificat prin acțiuni sociale verificabile: îngrijirea văduvelor și orfanilor și păstrarea „neîntinării de lume.”

Aceasta corespunde noțiunii ebraice *תְּשׁוּבָה* (*tesdāqāh*), care în BDB este definită nu doar ca „dreptate”, ci ca „acts of righteousness expressed in charity and justice” (BDB, s.v. תְּשׁוּבָה). Religia curată este, așadar, **dreptate în acțiune**, nu credință abstractă.

4. Relația juridică dintre bătrân și slujitor

Din perspectivă juridică, relația dintre bătrân și slujitor nu este una de subordonare, ci de **mandat voluntar**. Bătrânii, ca persoane libere, încredințează slujitorilor bunuri și responsabilități prin jertfe libere, nu prin taxe sau obligații. Aceasta este analogă unui *trust* ne-statutory (cf. Black’s Law Dictionary, definiția „trust” ca relație fiduciară creată prin voință liberă, nu prin coerciție).

Slujitorul administrează bunuri care **nu îi aparțin**, iar legitimitatea sa derivă exclusiv din mărturia și încrederea comunității (cf. 2 Corinteni 13:1). Această structură exclude exercitarea autorității asupra persoanelor, conform poruncii explicite a lui Hristos (Matei 20:25–28).

5. Implicații ecleziologice și istorice

Confuzia istorică dintre bătrân și slujitor a dus la apariția clericalismului și la transformarea Bisericii într-o instituție de tip statal. Studiile istorice (cf. Henry Chadwick, *The Early Church*; R. Stark, *The Rise of Christianity*) arată că succesul Bisericii primare a fost legat direct de capacitatea ei de a furniza **asistență socială voluntară**, independentă de stat.

Când slujitorul devine autoritate, iar bătrânul devine dependent, Religia Curată este înlocuită de religie instituționalizată, iar slujirea zilnică este delegată aparatului statal.

Concluzie doctrinară:

Religia Curată, în sens biblic și juridic, este imposibilă fără recunoașterea rolului bătrânului ca responsabil familial și a slujitorului ca administrator consacrat al milei comunitare. Această structură face posibilă slujirea zilnică, fără coerciție, și constituie forma practică a Împărăției lui Dumnezeu în istorie.

²¹ Dicționarul de Drept Black’s, ediția a 6-a. O corporație este o entitate legală creată de un stat.

²² Dicționarul de Drept Black’s, ediția a 3-a. Pagina 946.

²³ Dicționarul de Drept Black’s, ediția a 3-a. Pagina 681.

²⁴ Matei 20:25 „Isus i-a chemat la El și le-a zis: ‘Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele, și cei mari le poruncesc cu autoritate. Dar între voi să nu fie așa...’”

Marcu 10:42 „Isus i-a chemat și le-a zis: ‘Știți că cei socotiți a domni peste neamuri stăpânesc peste ele cu putere, și mai-marii lor le poruncesc cu autoritate. Dar între voi să nu fie așa...’”

Luca 22:25 „El le-a zis: Împărății neamurilor domnesc peste ele, și cei ce le poruncesc cu autoritate sunt numiți binefăcători. Dar între voi să nu fie așa...’”

²⁵ Diferența esențială nu este între „libertate” și „lege,” ci între **constrângerea impusă de oameni** și **constrângerea impusă de Întemeietorul Însuși**, Hristos.

În termeni juridico-teologici, Împărăția lui Dumnezeu nu este un spațiu anarhic, ci un **ordin normativ cu reguli stricte**, însă aceste reguli sunt **constituționale**, nu administrative; **fondatoare**, nu derivate; **limitative ale puterii**, nu extensii ale ei.

1. Constrângerea fundamentală: interdicția dominației

Prima și cea mai radicală constrângere impusă de Hristos este **clauza de ne-domație**: „Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele... între voi să nu fie așa.” (Matei 20:25–26)

Aceasta funcționează ca o **normă supremă negativă**: nimeni din Împărăție nu poate exercita autoritate coercitivă asupra altuia. Din perspectivă juridică, este o **interdicție constituțională** asupra oricărei forme de guvernare bazată pe forță, constrângere, ierarhie impusă sau supunere obligatorie.

Această limită este absolută și nu poate fi suspendată prin consens, tradiție sau eficiență practică. Orice structură care o încalcă, chiar dacă invocă Numele lui Hristos, iese automat din jurisdicția Împărăției.

2. Constrângerea slujirii: obligația de a servi, nu dreptul de a conduce

Hristos nu elimină responsabilitatea, ci o **redefinește**: „Cine vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru.” (Matei 20:26)

Aceasta este o **constrângere pozitivă**: cel recunoscut ca slujitor este **obligat** să slujească. Nu are opțiunea de a transforma poziția într-un privilegiu personal. În termeni de drept public, funcția în Împărăție este **onerous office** (funcție cu sarcină), nu un titlu onorific.

Slujirea nu este voluntară în sensul capricios, ci **obligatorie prin chemare**. Refuzul slujirii reale anulează legitimitatea poziției.

3. Constrângerea separării: imposibilitatea dublei loialități

O altă constrângere explicită este **incompatibilitatea juridică a dublei suveranități**: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.” (Matei 6:24)

Aceasta funcționează ca o **clauză de incompatibilitate**. Un slujitor al Împărăției nu poate fi simultan agent al unei autorități coercitive externe (stat, sistem politic, aparat de putere) fără a compromite jurisdicția în care pretinde că operează.

În termeni juridici moderni, este o **incompatibilitate de mandat**: slujirea în Împărăție exclude exercitarea autorității delegate de o putere care operează prin constrângere.

4. Constrângerea dărnicii: economia fără taxe

Împărăția este guvernată de o constrângere economică paradoxală: **nimic nu poate fi cerut cu forța**, dar **totul trebuie susținut prin jertfă**: „Fiecare să dea cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău sau de silă.” (2 Corinteni 9:7)

Aceasta elimină orice formă de taxare, cotizație obligatorie sau impunere financiară. În același timp, ea impune o **responsabilitate morală continuă**: lipsa dărnicii nu este sancționată juridic, dar produce excludere funcțională din viața Împărăției.

Este o **constrângere fără coerciție**, bazată pe conștiință și relație, nu pe sancțiune externă.

5. Constrângerea caracterului: conformarea la Numele Lui

Hristos condiționează prezența Sa de o realitate precisă: „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu...” (Matei 18:20)

„Numele” (ὄνομα) nu desemnează o formulă, ci **caracterul, autoritatea și renumele** (sens atestat în LXX și literatura juridică antică). A te aduna „în Numele Lui” înseamnă a te aduna **sub standardul caracterului Lui**.

Aceasta este o **constrângere identitară**: comunitatea este liberă doar în măsura în care seamănă cu Hristos. Când caracterul dispăre, legitimitatea adunării se dizolvă, chiar dacă forma rămâne.

6. Constrângerea judecării interne: disciplina fără forță

Deși Împărăția nu exercită coerciție, ea nu este lipsită de judecată. Există o **constrângere comunitară** reală: „Scoateți afară din mijlocul vostru pe omul acela.” (1 Corinteni 5:13)

Aceasta nu este o sancțiune penală, ci o **excludere relațională**, echivalentul juridic al pierderii recunoașterii. Împărăția nu pedepsește cu forța, dar **refuză comuniunea** cu cei care persistă în negarea normelor ei fundamentale.

Constrângerile Împărăției sunt originare, ne-negociabile și limitative ale puterii. Ele sunt impuse de Întemeietor, nu delegate oamenilor; sunt orientate spre slujire, nu control. Împărăția nu este un contract social, ci o ordine constituțională morală: libertatea există numai în interiorul constrângerilor stabilite de Hristos. Unde aceste constrângeri sunt acceptate și trăite, Împărăția funcționează; unde sunt înlocuite cu coerciție instituțională sau reguli omenești, apare doar o imitație religioasă.

²⁶↑ Dicționarul de Drept Black's, ediția a 3-a. Pagina 1085.

²⁷↑ Fapte 17:7 „Pe care Iason i-a primit; și toți aceștia lucrează împotriva poruncilor Cezarului, zicând că este un alt împărat: Isus.”

²⁸↑ *Separarea juridică de Stat și de congregație* își are temeiul simultan în **lexicul biblic, structura juridică a Scripturii și precedentul istoric levitic**, nu într-o construcție teologică târzie.

1. Fundamentul mesianic și juridic al separării

În Luca 22:29, Hristos declară explicit: «*κἀγὼ διατίθεμαι ὑμῖν βασιλείαν*» („Eu rânduiesc / dispun / legământuiesc pentru voi o Împărăție”). Verbul **διατίθεμι** (diatithēmi), analizat în BDAG, are sens juridic precis: *a institui prin dispoziție suverană, a stabili prin act de voință cu valoare de legământ* (cf. și uzul său în LXX pentru testamente și legăminte). Aceasta nu este o metaforă spirituală, ci un **act constituant**.

Hristos acționează aici în calitate de **Rege mesianic**, „Fiul lui David” (cf. 2 Samuel 7; Isaia 9), dar și ca „*alt Împărat*” (ἔτερος βασιλεύς, Faptele 17:7), distinct de Cezar. Prin urmare, Împărăția instituită de El este o **jurisdicție separată**, iar cei cărora le este rânduită (ucenicii trimiși ca slujitori) nu sunt simpli membri ai unei adunări religioase, ci **reprezentanți ai unei ordini guvernamentale diferite**.

2. Biserica „specifică” vs. congregația

Scriptura distinge constant între:

- **ekklesia ca funcție slujitoare rânduită** (trupul slujitorilor chemați, trimiși, consacrați), și
- **adunările poporului** (congregațiile de familii, gospodării, triburi).

Această distincție este reflectată și în limbajul paulin: „*Trupul lui Hristos*” (σῶμα Χριστοῦ) apare limitat și contextual, în timp ce „*trup în Hristos*” (σῶμα ἐν Χριστῷ, Romani 12:5) desemnează relația organică a credincioșilor fără a implica o încorporare juridică a tuturor într-o singură entitate guvernantă.

Congregația nu este niciodată investită cu autoritate coercitivă și nu este încorporată; ea rămâne **liberă**, formată din familii autonome. Biserica, în sensul ei specific, este **separată de congregație**, tocmai pentru a nu exercita dominație asupra ei (Matei 20:25–26).

3. Paralela levitică (precedent istoric și juridic)

Modelul levitic din Vechiul Testament oferă precedentul structural:

- Leviții sunt **chemați din popor**, dar **separați de popor** (Numeri 3:12; 8:14).
- Ei **nu au moștenire în țară** (Numeri 18:20; Deuteronom 18:1–2), ceea ce, în termeni juridici, înseamnă **incapacitate patrimonială proprie**.
- Nu sunt o națiune separată, dar nici nu sunt integrați în structura tribală obișnuită: ei există **în interiorul lui Israel**, dar sub o **jurisdicție distinctă**.

În LXX, termenii folosiți pentru „a separa” (ἀφορίζω) și „a pune deoparte” (ἀγιάζω) au conotații atât cultice, cât și juridice (BDB; LXX Num. 8:14). Leviții slujeau **corturile poporului**, nu ca stăpâni, ci ca slujitori susținuți prin daruri voluntare (zeciuni și ofrande), fără drept de constrângere.

Aceeași logică se regăsește în rânduiala lui Hristos: slujitorii Împărăției sunt „în lume, dar nu ai lumii” (Ioan 17:16), fără patrimoniu propriu, fără autoritate coercitivă, susținuți prin dărnicie liberă.

4. Separarea de Stat

Statul, în orice formă istorică, este definit juridic prin:

- teritoriu,
- putere coercitivă,
- capacitatea de a impune taxe și sancțiuni.

Biserica rânduită de Hristos nu îndeplinește niciunul dintre aceste criterii. Ea nu este o **persoană juridică a statului**, nu primește autoritate prin delegare civilă și nu își derivă legitimitatea din recunoaștere externă. În termenii dreptului public, ea este o **jurisdicție non-statutară**, întemeiată pe chemare, mărturie și slujire, nu pe lege pozitivă.

Așa cum leviții nu erau integrați în sistemele politice ale națiunilor din jur, tot astfel Biserica lui Hristos nu poate fi absorbită într-o structură statală fără a-și pierde natura.

5. Concluzie juridico-teologică

Separarea Bisericii rânduite de Hristos este **triplă și necesară**:

1. **Separată de Stat** – pentru că își primește autoritatea de sus, nu prin delegare civilă.
2. **Separată de congregație** – pentru a sluji fără a domina.
3. **Analogă cu separarea levitică** – ca precedent biblic de slujire fără moștenire, fără constrângere, susținută prin dărnicie liberă.

Această separare nu este izolare, ci **condiția posibilității Religiei Curate** (Iacov 1:27): slujire zilnică, protecție a celor vulnerabili și dreptate trăită, fără alianță cu puterea și fără absorbție instituțională.

²⁹ Numeri 3:12 „Iată, Eu i-am luat pe leviți din mijlocul copiilor lui Israel în locul tuturor întâilor născuți care deschid pânțelele printre copiii lui Israel; de aceea leviții vor fi ai Mei.”

Numeri 3:45 „Ia pe leviți în locul tuturor întâilor născuți dintre copiii lui Israel și vitele leviților în locul vitelor lor; și leviții vor fi ai Mei. Eu sunt Domnul.”

Numeri 8:14 „Astfel să desparți pe leviți din mijlocul copiilor lui Israel; și leviții vor fi ai Mei.”

³⁰↑ Ioan 17:11-16 „Și Eu nu mai sunt în lume, dar aceștia sunt în lume, și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în Numele Tău pe cei pe care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi. 12 Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în Numele Tău; pe cei pe care Mi i-ai dat i-am păzit, și nici unul din ei n-a pierit, decât fiul pierzării, ca să se împlinescă Scriptura. 13 Iar acum vin la Tine și aceste lucruri le grăiesc în lume, ca să aibă bucuria Mea deplină în ei. 14 Le-am dat cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume. 15 Nu rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. 16 Nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume.”

³¹↑ Luca 16:13 „Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține la unul și va disprețui pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.”

³²↑ Numeri 1:50 „Ci tu rânduiește pe leviți peste cortul mărturiei și peste toate vasele lui și peste toate lucrurile care țin de el; ei să poarte cortul și toate vasele lui; ei să-i slujească și să tăbărescă împrejurul cortului.”

³³↑ Infirmitate (Neputință/Slăbiciune). Defect, imperfecțiune sau slăbiciune. În sens legal, termenul infirmitate este folosit pentru a însemna orice imperfecțiune care face o anumită tranzacție nulă sau incompletă. De exemplu, dacă o faptă întocmită pentru transferul proprietății asupra unui teren conține o descriere eronată a acestuia, există o infirmitate în tranzacție. West's Encyclopedia of American Law, ediția a 2-a. Copyright 2008 The Gale Group, Inc. Toate drepturile rezervate.

³⁴↑ Numeri 18:20 „Domnul a zis lui Aaron: ‘Tu nu vei avea moștenire în țara lor și nu vei avea parte între ei; Eu sunt partea ta și moștenirea ta în mijlocul copiilor lui Israel.’”

Numeri 18:23 „Ci leviții să facă slujba cortului întâlnirii și ei să poarte nelegiuirea lor; aceasta va fi o lege veșnică pentru neamurile voastre, că în mijlocul copiilor lui Israel ei nu vor avea moștenire.”

Afirmația că *slujitorii Bisericii aparțin lui Dumnezeu prin Hristos și nu pot aparține unui alt stăpân* exprimă un principiu juridico-teologic fundamental al Împărăției: **exclusivitatea jurisdicției**. În Scriptură, apartenența nu este una simbolică, ci **funcțională și normativă**. „Voi nu sunteți ai voștri... ați fost cumpărați cu un preț” (1 Cor 6:19–20) nu descrie o metaforă devoțională, ci un **transfer de stăpânire** (κύριος → κύριος), în care Hristos devine singurul Suveran legitim al celor chemați în slujirea Sa.

În drept, regula este constantă: **cel care conferă mandatul exercită jurisdicția asupra mandatarului**. Dacă un slujitor al Bisericii ar aparține simultan unei alte autorități—stat, corporație, instituție politică sau religioasă recunoscută civil—această dublă apartenență ar crea o **conflictualitate de jurisdicții**. Într-un asemenea caz, autoritatea care acordă protecție, statut sau beneficii legale dobândește implicit **putere de reglementare și sancțiune** asupra slujitorului și, prin extensie, asupra lucrării sale. De aici rezultă avertismentul explicit al lui Hristos: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni” (Mt 6:24). Aceasta nu este o maximă morală, ci o **clauză de incompatibilitate juridică**.

Congregația, în schimb, rămâne liberă. Familiile și persoanele pot alege să se lege de lume prin contracte, constituții, legăminte civile sau beneficii statale. Această libertate derivă din statutul lor de **subiecți morali autonomi** în ordinea creației. Scriptura nu neagă existența acestor alegeri, dar le distinge clar de chemarea slujitorului. Tocmai această distincție protejează libertatea congregației: slujitorii nu pot impune, iar congreganții pot alege.

În acest context apare noțiunea esențială de **incapacitate juridică** a slujitorilor Bisericii. În dreptul clasic, incapacitatea juridică nu este o pedeapsă, ci o **limitare voluntară sau constitutivă a capacității de a deține, contracta sau dispune de bunuri**, instituită pentru a preveni conflicte de interese și abuzuri de putere. Leviții din Vechiul Testament reprezintă precedentul normativ: „Ei n-au moștenire în țară” (Num 18:20; Deut 18:1–2). Lipsa moștenirii nu era o lipsire arbitrară, ci o **garanție instituțională** că slujirea nu va fi transformată în dominație economică sau politică.

Aceași logică se regăsește în Biserica întemeiată de Hristos. Slujitorii, atunci când acționează *ca Biserică*—adică în exercitarea slujirii lor publice—se află sub o **incapacitate juridică funcțională**:

- nu au patrimoniu personal asupra celor date lui Dumnezeu;
- nu pot revendica moștenire, taxare sau drepturi coercitive;
- nu pot contracta în numele Bisericii în mod care să o subordoneze unei puteri externe;
- nu pot transforma slujirea într-o profesie cu beneficii garantate.

Această incapacitate este analogă cu statutul fiduciary din dreptul modern: slujitorul este **administrator (οικονόμος)**, nu proprietar. Bunurile, darurile și susținerea sunt date lui Dumnezeu și administrate pentru binele altora. Orice încercare de a converti această administrare în drept de proprietate sau autoritate personală ar constitui o **uzurpare de jurisdicție**.

Prin urmare, incapacitatea juridică a slujitorilor nu slăbește Biserica, ci o protejează. Ea împiedică capturarea Împărăției de către stat, piață sau ambiții personale și menține distincția esențială dintre:

- **Biserică** – corpul slujitorilor chemați, separați și lipsiți de putere coercitivă;
- **Congregație** – adunările libere ale familiilor, unite prin iubire și alegere;
- **Stat** – structura coercitivă a lumii, legitimă doar în măsura în care oamenii i se supun voluntar.

În concluzie, slujitorii aparțin exclusiv lui Dumnezeu prin Hristos tocmai pentru ca **nimeni altcineva să nu poată avea autoritate asupra Bisericii**. Incapacitatea lor juridică este forma concretă prin care Împărăția rămâne liberă, iar slujirea rămâne slujire, nu guvernare asupra oamenilor

³⁵ Levitic 25:10 „Și veți sfinți anul al cincizecilea și veți vesti slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei; acesta să fie pentru voi anul de jubileu; fiecare din voi să se întoarcă la moșia lui și fiecare să se întoarcă la familia lui.”

³⁶ Iosua 14:4 „Căci fiii lui Iosif erau două seminții: Manase și Efraim; de aceea nu au dat leviților parte în țară, ci doar cetăți de locuit, cu suburbii pentru vitele lor și pentru averea lor.”

³⁷ Fapte 2:44 „Și toți cei ce credeau erau laolaltă și aveau toate de obște.”

³⁸ Fapte 4:32 „Iar mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet; și nici unul nu zicea că este al său ceva din averea sa, ci toate le erau lor de obște.”

³⁹ Daniel 4:3 „Cât de mari sunt semnele Lui și cât de puternice sunt minunile Lui! Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și stăpânirea Lui dănuie din neam în neam.”

Daniel 4:34 „La sfârșitul zilelor, eu, Nebucadnețar, am ridicat ochii spre cer, și mi-a venit mintea înapoi; și am binecuvântat pe Cel Preaînalt, am laudat și slăvit pe Cel ce trăiește în veac, a cărui stăpânire este veșnică, și a cărui împărăție dănuie din neam în neam.”

Plângeri 5:19 „Tu, Doamne, domnești în veac, scaunul Tău de domnie dănuie din neam în neam.”

Isaia 51:8 „Căci molia îi va mânca ca pe o haină și viermele îi va mânca ca pe lână; dar dreptatea Mea va dănui în veac și mântuirea Mea din neam în neam.”

Luca 1:50 „Și mila Lui se întinde din neam în neam peste cei ce se tem de El.”

⁴⁰ Levitic 25:10 „Și veți sfinți anul al cincizecilea și veți vesti slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei; acesta să fie pentru voi anul de jubileu; fiecare din voi să se întoarcă la moșia lui și fiecare să se întoarcă la familia lui.”

⁴¹ Dicționarul de Drept Bouvier.

⁴² În limbaj juridic și istoric, termenul „**Cartă**” (lat. *charta*, din gr. *χάρτης* — „foaie, document”) desemnează în mod clasic un **instrument de întemeiere/garanție** emis ori recunoscut de o autoritate suverană, care stabilește **principii constitutive, drepturi, limite și scopuri** ale unei ordini. În tradiția occidentală, „cartele” (ex. *Magna Carta*, 1215) nu sunt simple texte morale, ci acte care fixează **norme superioare** și devin criteriu de validare pentru legi ulterioare, instituții și practici. De aceea, când spunem că Hristos „a dat o Cartă,” nu afirmăm că ar fi redactat un statut civil, ci că a instituit o **ordine normativă suverană** (Împărăția) cu un „nucleu constituțional” recunoscut prin cuvântul Său, viața Sa și sancțiunea jertfei.

1) „Carta” în sens strict: Feririle ca nucleu constituțional al Împărăției

Feririle (Matei 5:3–12) funcționează ca o **declarație de principii** care definește: (a) **tipul de om** recunoscut ca „cetățean” al Împărăției (sărac în duh, blând, milostiv, curat cu inima etc.), (b) **logica jurisdicției** (cine intră sub domnia lui Dumnezeu și prin ce criterii), (c) **scopul social** (pacea, dreptatea, mila, restaurarea). În limbaj biblic, aceasta este legată de ideea de „nume” ca și **caracter și autoritate**: „a veni în Numele Domnului” nu este doar invocare verbală, ci asumarea modului de a fi și de a lucra al Suveranului (cf. uzul veterotestamentar al „Numei” ca prezență/autoritate). Lexical, „Împărăția” este redată în NT prin *βασίλεια* (*basileia*), care în greacă poate indica nu doar teritoriu, ci **domnie/guvernare** (regalitate, exercițiul conducerii). Așadar, Feririle sunt „constituționale” nu prin formă modernă, ci prin funcția lor: ele sunt **standardul** după care se recunoaște dacă o comunitate aparține Împărăției sau doar folosește limbaj religios.

Istoric, acesta este analogul unui „preambul” sau „bill of rights” ante-statar: într-o ordine liberă, nu începi cu proceduri și ierarhii, ci cu **principiile care limitează puterea** și definesc binele comun. Feririle fac exact asta: ele interzic implicit „încoronarea” celor puternici și legitimează tocmai ceea ce lumea disprețuiește (slăbiciunea asumată, blândețea, milostivirea), adică un **anti-model de dominație**.

2) „Carta” în sens extins: Predica, poruncile și modelul lui Hristos ca „ordine constituțională” deplină

În dreptul constituțional, există o diferență între: (a) **textul constituțional de bază**, (b) **jurisprudența** care îl interpretează, (c) **practica constituțională** care îl face efectiv. Aplicat aici, Feririle sunt nucleul (a), iar **întreaga învățătură și practică a lui Hristos** constituie (b) și (c). De pildă, limita explicită a autorității („între voi să nu fie așa”, Matei 20:25–26; cf. Luca 22:25–26) funcționează ca o **clauză de ne-domație**, comparabilă cu o interdicție constituțională asupra concentrării puterii.

În plus, „rânduirea Împărăției” către ucenici (Luca 22:29: „rânduiesc/îți las/îți confer” — ideea de conferire, desemnare) este un act de **delegare suverană**: un rege își împuternicește reprezentanții (ambasadori), dar le fixează limitele și scopul.

Aici intră și dimensiunea „ekklesiei”: *ἐκκλησία* (*ekklesia*) în uz grecesc clasic înseamnă adunarea „chemată” sau „convocată”, adesea cu rol public; în NT devine termen pentru adunarea celor chemați în jurul lui Hristos. În LXX, *ἐκκλησία* este folosită frecvent ca echivalent pentru adunarea Israelului (*qahal*), adică nu o „mulțime întâmplătoare,” ci o adunare cu sens de **comunitate convocată**. Aceasta susține ideea că „Carta” nu este doar un ideal interior, ci baza unei **forme de viață comunitară**.

3) Crucea ca „ratificare” și Învierea ca „confirmare” a suveranității

În drept, un text constituțional devine normativ nu doar prin enunț, ci printr-un act de **ratificare** (semnare, jurământ, sancțiune). În logica Împărăției, crucea este actul prin care Regele: (a) își asumă public ordinea pe care o proclamă, (b) refuză explicit metoda lumii (putere, coerciție), (c) pecetluiește prin jertfă ceea ce cere și altora: slujire, adevăr, iubire până la capăt. De aceea, crucea nu este un ornament teologic, ci „sigiliul” care arată că această Cartă se sprijină pe **autoritatea morală supremă** (jertfa), nu pe forța armelor.

Învierea, la rândul ei, funcționează ca **validare** a revendicării de suveranitate: dacă Împărăția lui Hristos ar fi fost doar un proiect etic, moartea ar fi fost finalul; învierea este proclamarea că Suveranul are putere reală, iar ordinea Sa are temeii transcendent, nu doar consens uman.

4) Cum se împacă formulările: „Fericirile sunt Carta” și „Carta este cuvintele + viața + limitele + crucea”

Nu există contradicție dacă păstrăm distincția juridică dintre:

- **Carta în sens strict** = „textul de bază” (Fericirile ca principii constituționale);
- **Carta în sens extins** = „ordinea constituțională completă” (Fericiri + restul Predicii de pe Munte + poruncile/limitele autorității + modelul de viață + ratificarea prin cruce + confirmarea prin înviere).

Această distincție este analogă diferenței dintre:

- un **document fondator** (ex. Magna Carta ca reper normativ superior), și
- întregul „drept constituțional viu” (interpretări, practici, sancțiuni, instituții care îl aplică).

Prin urmare, a spune „Fericirile sunt Carta” subliniază **centrul normativ**; a spune „Carta include cuvintele, viața și crucea” subliniază **întregul regim juridico-moral** al Împărăției.

5) Implicația ecleziologică: Carta definește Ekklesia ca „funcție” (slujire) și exclude dominația

Dacă Fericirile sunt nucleul constituțional, atunci orice „biserica” care păstrează vocabularul creștin, dar inversează principiile (dominație, coerciție, ierarhie rigidă, dependență de privilegii) intră într-o stare de **ne-constituționalitate față de Împărăție**: păstrează numele, dar contrazice Carta. În termenii tradiției biblice, aceasta este exact tensiunea dintre „a zice Doamne, Doamne” și „a face voia Tatălui” (adică a trăi ordinea concretă a Împărăției).

⁴³↑ Această afirmație concentrează, într-o singură propoziție, **logica juridică a Împărăției lui Dumnezeu** așa cum este ea revelată în Noul Testament. Nu este o metaforă devoțională, ci o afirmație cu structură **constituțională**.

1. „A rânduit o Împărăție” – act constitutiv suveran (lexical și juridic)

Textul-cheie din Luca 22:29 folosește verbul grec *διατίθεμαι* (*diatithemai*), care, potrivit **BDAG** (s.v. διατίθεμαι), înseamnă: *a stabili prin dispoziție solemnă, a institui prin legământ, a rândui printr-un act cu caracter obligatoriu*, fiind frecvent utilizat în contexte juridice pentru **testamente, alianțe și acte fondatoare**.

În **LXX**, termenul apare în contexte de **legământ** (ebr. *berit*), unde inițiativa aparține exclusiv suveranului (cf. Gen 15; Exod 24). Din punct de vedere juridic, *diatithemai* nu descrie o ofertă supusă negocierii, ci un **act de autoritate constitutivă**, comparabil cu promulgarea unei charte regale în dreptul antic.

2. Împărăția ca formă de guvernare (politeuma)

Apostolul Pavel folosește termenul *πολίτευμα* (*politeuma*) în Filipeni 3:20. Conform **BDAG** și **LSJ**, *politeuma* desemnează *administrația treburilor publice, forma de organizare civică sau constituțională a unei comunități*. Nu este un concept mistic, ci unul **politico-juridic**. În literatura greco-romană (cf. Aristotel, *Politica*), *politeuma* definește modul concret în care o comunitate este guvernată. Prin urmare, Împărăția rânduită de Hristos are caracter de **ordine normativă**, nu doar spirituală.

3. Ucenicii ca „ambasadori” – delegare de autoritate, nu transfer de suveranitate

În 2 Corinteni 5:20, Pavel folosește termenul *πρεσβεύομεν* (*presbeuomen*), „a acționa ca ambasador.” În dreptul roman, *legatus* sau *presbeutēs* era reprezentantul personal al suveranului, fără autonomie legislativă. El acționa **ex officio**, în limitele mandatului primit.

Aceasta indică o **delegare funcțională**: suveranitatea rămâne la Hristos, iar ucenicii sunt **agenți ai voinței Lui**, nu co-suverani. Această distincție este fundamentală în dreptul public clasic și explică de ce apostolii nu au dreptul de a modifica normele Împărăției.

4. Noțiunea de „Cartă” – context juridic și istoric

În dreptul medieval și premodern, o **Cartă** (lat. *charta*) este un act emis de o autoritate suverană care:

1. creează o comunitate sau un corp,
2. îi definește scopul,
3. stabilește limitele autorității sale.

Exemple: **Magna Carta (1215)**, chartele orașelor libere sau ale universităților medievale. Toate sunt acte **de sus în jos**, ne-negociabile.

Aplicată Împărăției lui Hristos, „Carta” nu este un document civil, ci ansamblul **poruncilor, exemplului și limitelor de autoritate** stabilite de Hristos Însuși (cf. Matei 20:25–28). Din perspectivă juridică, aceasta funcționează ca un **act constitutiv divin**.

5. Sigiliul Carte: jertfa și învierea

În tradiția juridică antică, un act fondator era validat printr-un **sigiliu**. În teologia Noului Testament, **crucea** funcționează ca act de ratificare (cf. Evrei 9:16–17, unde *diathēkē* este simultan „legământ” și „testament”). **Învierea** confirmă autoritatea suverană a Împăratului (cf. Romani 1:4). Astfel, Carta Împărăției este pecetluită nu prin cerneală, ci prin **jertfă**.

6. Consecință juridico-teologică

Dacă Împărăția funcționează pe baza unei **Carte divine**, orice structură care:

- își primește autoritatea de la stat,
 - funcționează prin statute civile,
 - exercită coerciție,
- nu operează sub această Cartă, ci sub o **cartă alternativă** emisă de o autoritate pământească. Aceasta explică ruptura dintre Trupul lui Hristos și instituțiile religioase statutar-recunoscute.

7. Concluzie

Afirmația analizată descrie un fapt **constitutiv**: Hristos, ca Împărat, a emis o **Cartă** prin care a instituit Împărăția Sa, a definit modul ei de guvernare (slujire, nu dominație) și a delegat ucenicilor un mandat de reprezentare, nu de stăpânire. Această Cartă rămâne normativă și imuabilă, iar fidelitatea față de ea se verifică prin conformarea la caracterul și poruncile Împăratului, nu prin recunoaștere juridică lumească.

⁴⁴↑ Dicționarul de Drept Black's, ediția a 6-a.

⁴⁵↑ Strong's Nr. 2315 theopneustos {teh-op'-nyoo-stos} din 2316 și un derivat prezumtiv al lui 4154 [=pneo {pneh'-o} un cuvânt primar 1) a sufla, a respira..]; adjectiv AV - insuflat de Dumnezeu ...

⁴⁶↑ În tradiția juridică și cultică a Antichității, **niciun corp, legământ sau comunitate nu dobânda existență normativă deplină fără un act formal de ratificare**. În dreptul ebraic, termenul בְּרִית (*berît*; BDB, s.v. בְּרִית) desemnează un legământ juridic sigilat prin sânge, nu o simplă înțelegere simbolică. Septuaginta traduce constant *berît* prin *διαθήκη* (*diathēkē*), termen care în greaca clasică și elenistică indică atât un **legământ**, cât și un **testament juridic activat prin moartea testatorului** (BDAG, s.v. διαθήκη).

Această logică juridico-cultică este explicit afirmată în Evrei 9:16–17, unde autorul precizează că un *διαθήκη* „nu este în vigoare câtă vreme trăiește testatorul”, stabilind astfel principiul juridic conform căruia **moartea este actul declanșator al validității**. În Exod 24:8, Moise stropește poporul cu sângele jertfei și proclamă: „Iată sângele legământului,” marcând actul constitutiv al comunității legământului.

Isus Hristos se înscrie deliberat în această matrice juridică atunci când declară: „Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou” (Matei 26:28), identificând în mod explicit **vărsarea sângelui Său ca act de ratificare a unei noi realități juridice și comunitare**. Moartea Sa pe cruce nu este prezentată în Noul Testament doar ca act soteriologic individual, ci ca **moment constitutiv și sigilant al Trupului** (Evrei 10:10; 13:12), prin care Împărăția este rânduită (*τίθημι* – Luca 22:29) și validată.

În limbaj juridico-biblic, *αἷμα* (sânge) nu desemnează doar viața biologică, ci **viața oferită ca garanție juridică pentru altul** (BDAG, s.v. αἷμα). Astfel, crucea funcționează ca **act de ratificare**, iar învierea ca **validare publică a autorității suverane** a lui Hristos (Filipeni 2:8–11), confirmând definitiv existența Trupului Său ca entitate consacrată.

În consecință, **Biserica nu este o instituție care ia ființă prin statute, recunoaștere civilă sau acte de înregistrare**, ci un corp deja încorporat printr-un act suveran divin, sigilat prin sânge. Din punct de vedere juridic-teologic, orice tentativă ulterioară de „încorporare” statutară nu poate conferi legitimitate Trupului lui Hristos, ci dimpotrivă, pune sub semnul întrebării suficiența actului de sigilare deja împlinit. Crucea reprezintă astfel **sigiliul definitiv al încorporării Bisericii**, iar sângele lui Hristos constituie garanția irevocabilă a jurisdicției Sale asupra Trupului.

⁴⁷↑ Conceptul de „asemănare cu Hristos” (cf. Romani 8:29; 2 Corinteni 3:18) constituie, în Scriptură și în tradiția creștină timpurie, **criteriul substanțial al reprezentării legitime a lui Hristos**, nu un ideal devoțional abstract. Din punct de vedere lexical, teologic și juridic, această asemănare definește ce înseamnă a acționa *ἐν τῷ ὀνόματι* („în Numele”) Lui și delimitează Trupul viu al lui Hristos de simple structuri religioase nominale.

1. Asemănarea în autoritate: autoritate prin slujire, nu prin putere

În Evangheliile, Hristos redefinește radical noțiunea de autoritate. Termenul grec ἐξουσία (*exousia*), analizat în BDAG, desemnează „dreptul legitim de a acționa” sau „autoritatea conferită”, nu simpla capacitate coercitivă. Hristos declară că are „toată autoritatea” (πᾶσα ἐξουσία; Matei 28:18), dar refuză explicit modelul autorității lumesti bazate pe dominație: „Conducătorii neamurilor domnesc peste ele... între voi să nu fie așa” (Matei 20:25–26).

Asemănarea cu Hristos implică, așadar, **renunțarea deliberată la constrângere**, fie ea politică, juridică sau religioasă. Din perspectivă istorică, acest model contrastează cu autoritatea imperială romană (*imperium*), care combina puterea militară cu sancțiunea juridică. În Trupul lui Hristos, autoritatea este **morală și relațională**, izvorâtă din adevăr și jertfă, nu din poziție sau statut. Unde apare coerciția, frica sau ierarhia rigidă, asemănarea cu Hristos se rupe, chiar dacă limbajul rămâne religios.

2. Asemănarea în jertfă: a da, nu a lua

Hristos își definește misiunea prin dăruire totală: „Fiul Omului n-a venit să l se slujească, ci să slujească și să-și dea viața” (Marcu 10:45).

Lexical, verbul δοῦναι (*dounai* – „a da”) este central pentru etica Împărăției. Asemănarea cu El înseamnă **disponibilitatea de a pierde pentru viața altuia**, ceea ce transformă jertfa dintr-un act ritual într-o practică zilnică. Din punct de vedere istoric, aceasta corespunde definiției biblice a „Religiei Curate” (ἡ θρησκεία καθαρὰ; Iacov 1:27), care nu constă în cult ceremonial, ci în **slujire concretă a celor vulnerabili**. Orice formă de religie care proclamă crucea fără a trăi logica ei zilnică rămâne declarativă.

3. Asemănarea în neprihănire: dreptate vie, nu statut declarat

Neprihănirea (δικαιοσύνη / *dikaïosynē*) în BDAG și în LXX corespunde ebraicului דִקְיָה (*šēdāqāh*; BDB), care desemnează **dreptatea activă, relațională**, nu un statut juridic abstract. Neprihănirea lui Hristos se manifestă prin fapte: apărarea celui nedreptățit, hrănirea celui flămând, vindecarea celui rănit, eliberarea celui asuprit (cf. Isaia 58; Luca 4:18–19).

A semăna cu El presupune refuzul beneficiilor obținute prin nedreptatea altora și **respingerea externalizării milei către sisteme impersonale**. Istoric, delegarea carității către stat sau instituții coercitive a marcat ruptura dintre comunitatea creștină timpurie și structurile medievale sau moderne de asistență controlată. Unde comunitatea nu mai poartă povara aproapelui, asemănarea cu Hristos devine pur nominală.

4. Asemănarea în relație: frați, nu clienți; familie, nu organizație

Hristos afirmă explicit: „Unul este Învățătorul vostru, și voi toți sunteți frați” (Matei 23:8).

Această afirmație are implicații ecleziologice profunde. Trupul lui Hristos nu este o organizație de membri, ci **o familie de relații reale**, întemeiată pe responsabilitate reciprocă. Din perspectivă istorică și juridică, „elderul” (πρεσβύτερος) nu este inițial un funcționar ecleziastic, ci **cap de familie**, iar slujitorul este un frate mai mare, nu un manager spiritual. Anonimatul congregațional și relațiile de consum religios sunt străine modelului apostolic.

5. Asemănarea în separare: în lume, dar nu al lumii

Hristos trăiește printre oameni fără a depinde de sistemele lor (Ioan 17:16). Această separare nu este geografică, ci **jurisdicțională și etică**. A semăna cu El înseamnă libertate față de recunoașterea lumii, refuzul alianțelor care compromit adevărul și existența prin credință, nu prin statut legal. Aici se produce ruptura fundamentală dintre Trupul lui Hristos și structurile religioase ale lumii, care își derivă existența din autoritatea statului.

6. Asemănarea în scop: a salva, nu a conserva

Hristos nu vine să conserve o instituție, ci să mântuiască oameni (Luca 19:10). El caută pe cel pierdut, părăsește confortul celor 99 și merge spre margini. Asemănarea cu El implică **orientare misionară și relațională**, nu conservare instituțională sau izolare locală. Istoric, pierderea acestei orientări a dus la fragmentare și la transformarea Bisericii într-o structură autoreferențială.

Concluzie integratoare

Din perspectivă lexicală (BDAG, LXX, BDB), juridică (principiul reprezentării legitime *in nomine*) și istorică (practica Bisericii timpurii), **asemănarea cu Hristos este criteriul real al adunării „în Numele Lui.”** A te aduna în caracterul Lui înseamnă a trăi, a sluji, a iubi și a renunța ca El, refuzând puterea coercitivă și statutul ca sursă de autoritate. Unde aceste realități sunt vii, Hristos este prezent chiar fără titluri, clădiri sau recunoaștere; unde lipsesc, Numele Lui poate fi rostit, dar El nu este reprezentat în mod legitim.

^{48†} Trupul lui Hristos nu ia ființă printr-un act civil, prin statute, coduri fiscale sau charte guvernamentale, ci printr-un act suveran de numire divină. Formula folosită de Isus în Luca 22:29 — „καὶ γὰρ διατίθεμαι ὑμῖν βασιλείαν” („Și Eu rânduiesc / încredințez / confer o Împărăție”) — este una cu semnificație juridică precisă. Verbul διατίθημι (*diatithēmi*), conform **BDAG**, înseamnă „a dispune printr-un act formal, a conferi printr-o rânduială stabilită, a institui printr-o alocare autoritativă,” fiind utilizat frecvent în contexte testamentare și de delegare legală. În **LXX**, termenul apare în contexte de legământ și transmitere de autoritate (cf. Gen. 15; Exod 24), indicând o acțiune unilaterală a suveranului, nu un contract bilateral negociat.

Aceasta implică faptul că Trupul lui Hristos este o **încorporare de sus în jos**, nu de jos în sus. Hristos este Suveranul, iar Trupul este alcătuit din cei chemați de El (*κλητοί*, cf. Rom. 1:6–7), care intră în această realitate prin **metanoia** (*μετάνοια* – schimbare de minte și de direcție, BDAG), separare și slujire, nu prin înregistrare juridică. Prin contrast, bisericile recunoscute legal iau ființă prin delegare de autoritate din partea statului, ceea ce le conferă o existență juridică condiționată de o putere pământească.

În drept, principiul este constant și fundamental: **orice corp juridic este supus autorității care l-a încorporat**. Black's Law Dictionary definește „corporation” ca fiind „an artificial being, invisible, intangible, and existing only in contemplation of law” și precizează că aceasta este „created by authority of law” și guvernată de actul de încorporare. Prin urmare, o biserică înregistrată ca asociație, fundație, cult recunoscut sau organizație non-profit este, indiferent de scopul său religios, o **persoană juridică a statului**. Statutul ei poate fi modificat, suspendat sau retras; activitatea îi este condiționată de conformare; iar slujitorii ei funcționează în limitele unei licențe civile. Din punct de vedere juridic, aceasta este o relație de **subordonare jurisdicțională**, incompatibilă cu natura Trupului lui Hristos, care este anterior statului și nu primește autoritate de la acesta.

Această incompatibilitate este explicată teologic de Hristos Însuși: „*Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume*” (Ioan 17:16). Termenul *κόσμος* (*kosmos*), conform **BDAG**, nu desemnează doar ordinea materială, ci „sistemul organizat al relațiilor umane aflate în opoziție față de Dumnezeu.” A fi „al lumii” nu înseamnă a trăi pe pământ, ci a fi sub jurisdicția ei, dependent de beneficiile ei și reglementat de autoritatea ei. Bisericile legale cer recunoaștere, acceptă privilegiile și se supun reglementării, intrând astfel într-un **legământ juridic** cu statul. Trupul lui Hristos, dimpotrivă, nu cere permisiune să existe, nu solicită beneficii și nu depinde de recunoaștere.

Aceeași tensiune apare în statutul slujitorilor. Un slujitor al Trupului lui Hristos este *chemat* (*καλέω*, BDAG), recunoscut prin mărturia comunității (*μαρτυρία*), susținut prin jertfe libere (*ἐλευθέρη προσφορά*, cf. 2 Cor. 9:7) și **separat** (*ἀγιάζω*, „a pune deoparte pentru Dumnezeu”, BDAG; LXX: consacrarea leviților în Num. 8). În schimb, slujitorul unei biserici legale este licențiat, recunoscut de stat și funcționează *ex officio* ca agent religios într-un cadru civil. Această dublă loialitate intră în conflict direct cu Matei 6:24: „*Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.*” Din punct de vedere juridic, un agent nu poate exercita autoritate în afara mandatului conferit de entitatea care l-a autorizat.

În plus, Trupul lui Hristos nu exercită **autoritate coercitivă**, ci **slujire**. Hristos contrastează explicit modelul Său cu cel al puterii politice: „*Conducătorii neamurilor domnesc peste ele... dar între voi să nu fie așa*” (Matei 20:25–26). Verbul *κατακυριεύω* („a stăpâni despotic”) este respins ca model de conducere eclezială. Statul funcționează prin coerciție, reglementare și sancțiune; orice entitate recunoscută de stat este structurată inevitabil pe aceste principii. Trupul lui Hristos funcționează prin jertfă (*θυσία*), caritate (*ἀγάπη* în formă activă) și alegere voluntară zilnică, conform „legii desăvârșite a libertății” (*νόμος τῆς ἐλευθερίας*, Iacov 1:25).

O sursă majoră a derivei moderne constă în confuzia dintre **congregație** și **Trup**. Congregația (CORE) este o adunare liberă de familie, corespunzătoare termenilor ebraici *qāhāl* și *‘ēdāh* (BDB: „adunare convocată,” „comunitate a martorilor”), fără personalitate juridică și fără statut instituțional. Trupul (Ekklesia) este corpul slujitorilor chemați (*ἐκκλησία*, BDAG: „adunare convocată prin autoritate,” LXX: traducerea constantă a *qāhāl*), separat, consacrat și lipsit de patrimoniu personal, asemenea leviților (Num. 18:20). Bisericile moderne au încorporat congregația, au profesionalizat slujirea și au delegat caritatea statului, păstrând forma religioasă, dar pierzând substanța eclezială.

În concluzie, bisericile recunoscute legal nu sunt încorporate în Trupul lui Hristos deoarece sunt create și guvernate de stat, funcționează prin autoritate delegată, nu sunt separate juridic de lume, înlocuiesc slujirea cu statutul și transformă caritatea într-un serviciu reglementat. Trupul lui Hristos există exclusiv acolo unde există separare (*ἀγιασμός*), slujire (*διακονία*) și jertfă liberă, nu recunoaștere legală.

^{49†} În Noul Testament, **Biserica** (*ἐκκλησία*, *ekklesia*) nu este definită prin statut juridic sau recunoaștere civilă, ci prin **funcția ei de slujire vie a poporului**: hrănirea celor flămânzi, îngrijirea văduvelor și orfanilor, răscumpărarea celor aflați în nevoie și menținerea unei „**slujiri zilnice**” (*διακονία καθημερινή*, Fapte 6:1). Lexical, *ekklesia* desemnează „adunarea celor chemați afară pentru un scop comun” (BDAG), nu o instituție statutară; iar *diakonia* indică o activitate concretă de serviciu, nu un rol ceremonial (BDAG).

Atât Scriptura, cât și istoria arată că **atâta vreme cât Biserica a împlinit efectiv această slujire**, ea **nu a avut nevoie de protecția, finanțarea sau legitimitatea statului**. Comunitățile creștine timpurii funcționau ca **rețele autonome de asistență socială**, susținute exclusiv prin daruri de bunăvoie (*ἐθελούσιος*, cf. 2 Cor. 9:7), organizate local și interconectate prin slujitori (Fapte 11:29–30; Rom. 15:26). Această autonomie practică făcea ca Biserica să fie, în termenii moderni, **un sistem paralel de welfare**, dar unul necoercitiv și relațional.

Problema apare istoric atunci când **Biserica încetează să mai poarte povara socială a poporului**. Când slujirea este redusă la ritual, predicare sau administrare internă, iar grija concretă pentru cei vulnerabili este abandonată sau externalizată, apare un **vid funcțional**. În acest context, instituțiile bisericesti au început să **apeleze la stat** pentru:

- protecție juridică,
- finanțare indirectă sau directă,
- recunoaștere oficială,

- delegarea carității către sisteme publice.

Din perspectivă juridică, acest pas implică **încorporarea**: transformarea comunității religioase într-o **persoană juridică a statului** (asociație, fundație, cult recunoscut), supusă regimului care i-a conferit personalitate. Dreptul public este clar: *entitatea este guvernată de autoritatea care o creează*. Black's Law Dictionary definește corporația ca „o ființă artificială creată de lege, care există și funcționează în limitele stabilite de autoritatea suverană care o înființează.” Prin urmare, o biserică încorporată devine, inevitabil, **subordonată jurisdicțional statului**, chiar dacă scopul ei declarat este religios.

Această subordonare s-a dovedit a fi o **capcană (παγίς, pagis – capcană, cursă; BDAG)** din cel puțin trei motive majore:

1. **Caritatea este transformată din jertfă liberă în serviciu reglementat.** Ceea ce în Scriptură este *agapē* și *eleēmosynē* (milostenie voluntară) devine asistență socială administrată birocratic, cu criterii, condiționalități și sancțiuni (cf. Iacov 1:27).
2. **Slujitorii devin funcționari licențiați**, nu martori recunoscuți prin viață și jertfă. Ei acționează *ex officio*, în virtutea unei autorizații civile, nu exclusiv în virtutea chemării și confirmării ecleziale (cf. Matei 6:24; Ioan 17:16).
3. **Poporul este redirecționat către „binefăcătorii” statului**, exact fenomenul condamnat de Hristos (Luca 22:25). În loc ca nevoile să fie purtate în comunitate, ele sunt externalizate către o autoritate coercitivă, ceea ce creează dependență și pierderea libertății.

Istoric, această tranziție devine vizibilă după Constantin și este consolidată în Evul Mediu, când **Biserica instituțională își pierde rolul de rețea de caritate și devine partener al puterii politice**. Sociologi ai religiei (ex. Peter Brown, *Poverty and Leadership in the Later Roman Empire*) arată că, pe măsură ce caritatea devine centralizată și controlată, comunitatea locală se dezintegrează ca agent moral.

Prin urmare, **încorporarea bisericilor moderne nu este cauza primară, ci efectul**: efectul abandonării slujirii reale a poporului. Când Biserica nu mai hrănește, nu mai vindecă, nu mai susține, ea caută sprijin în altă parte. Dar acel sprijin vine cu prețul **pierderii autonomiei spirituale și funcționale**.

De aceea este necesar, așa cum sugerează textul, **să privim mai profund**: nu doar *ce* este Biserica astăzi, ci *de ce* funcționa diferit în trecut. Diferența nu este una de formă, ci de **substanță**: între o Biserică care *slujește efectiv* și una care *administrează religia*; între o rețea vie de oameni responsabili unii pentru alții și o instituție dependentă de stat. Numai prima poate fi recunoscută, în sens biblic, ca expresie autentică a Trupului lui Hristos.

^{50†} Diferența fundamentală dintre funcționarea Bisericii în perioada apostolică și patristică timpurie și funcționarea structurilor ecleziale moderne nu constă în modificarea dogmei, ci în **schimbarea infrastructurii sociale, economice și jurisdicționale** prin care Evanghelia Împărăției era trăită și aplicată. În Noul Testament, Biserica nu este descrisă ca o instituție rituală sau identitară, ci ca un **organism funcțional** care exercită zilnic ceea ce Scriptura numește *διακονία* (*diakonia* – slujire activă, practică, administrativă; BDAG, s.v. διακονία).

1. Funcția socială: diakonia zilnică, nu serviciu religios

În Fapte 6:1 apare expresia *ἡ διακονία ἡ καθημερινή* („slujirea zilnică”), indicând o **asistență continuă și organizată**, nu un act ocazional de caritate. Această diakonie includea hrănirea, îngrijirea văduvelor, sprijinirea celor bolnavi, ajutorarea străinilor și a celor persecutați. Colectele organizate de Pavel (Fapte 11:29–30; Romani 15:26; 2 Corinteni 8–9) demonstrează existența unei **rețele inter-comunitare de redistribuire voluntară**, care funcționa independent de structurile statului roman.

Această realitate explică de ce creștinii timpurii nu apelau la *beneficia* imperiale (ajutoarele statului roman), ci își purtau singuri poverile (Galateni 6:2). Religia curată (*θρησκεία καθάρá*, Iacov 1:27) este definită exclusiv în termeni social-practici, nu cultici.

2. Economia Împărăției: dar liber vs. redistribuție coercitivă

Sprijinul Bisericii era bazat pe *προαίρεσις* (alegere liberă) și *ἰλαρότης* (voioșia dăruirii; 2 Corinteni 9:7), nu pe obligație fiscală. Această economie a darului menținea libertatea personală și responsabilitatea comunitară. În contrast, caritatea statală funcționează prin coerciție juridică și condiționare, transformând relația de iubire în prestație impersonală. Patristic, acest contrast este vizibil în scrierile lui Tertullian (*Apologeticum*, 39), care subliniază caracterul voluntar și mutual al sprijinului creștin.

3. Jurisdicția: separare funcțională, nu izolare mistică

Biserica timpurie exercita o jurisdicție morală și comunitară reală. Matei 18:15–17 descrie un mecanism intern de judecată; 1 Corinteni 6:1–6 condamnă apelul la tribunalele păgâne, indicând că Ekklesia avea capacitatea de a soluționa conflicte interne. Aceasta nu era o teocrație coercitivă, ci o **autoritate relațională**, întemeiată pe adevăr și caracter, în acord cu principiul: „între voi să nu fie așa” (Matei 20:26).

4. Structura: case interconectate, nu centre instituționale

Aduările aveau loc în case (*κατ' οἶκον ἐκκλησία*, Romani 16:5; Coloseni 4:15), care funcționau ca noduri într-o rețea vie. Din perspectivă sociologică, aceasta produce o structură descentralizată, rezilientă și mobilă. Trecerea istorică la clădiri, centre și

ierarhii stabile a generat inevitabil centralizare, birocratizare și dependență financiară — fenomene bine documentate după constantinism (cf. Peter Brown, *Poverty and Leadership in the Later Roman Empire*).

5. Slujitorul: mărturie și caracter vs. licență și statut

În Noul Testament, slujitorii sunt validați prin *δοκιμή* (dovadă, caracter probat; 1 Timotei 3:10), nu prin acreditare externă. Odată cu integrarea Bisericii în structurile imperiale, slujirea se profesionalizează, iar validarea devine juridică și administrativă. Aceasta contribuie la apariția clericalismului și la confuzia dintre Ekklesia (corpul slujitorilor chemați) și congregație (adunarea liberă a familiilor).

6. Cauza istorică: de la persecuție la patronaj

În perioada persecuțiilor, Biserica era constrânsă să rămână simplă, autonomă și solidară. După Edictul de la Milano (313 d.Hr.), patronajul imperial oferă protecție și resurse, dar produce o mutație structurală: caritatea este treptat delegată statului, iar Biserica devine instituție recunoscută. Istoricii (Eusebiu, *Vita Constantini*) și criticii moderni observă că această alianță a schimbat profund natura funcțională a Bisericii.

Concluzie

Biserica funcționa diferit în trecut pentru că **era alternativă reală**, nu complement simbolic al statului. Ea asigura zilnic justiția, mila și sprijinul social prin rețele voluntare, libere și responsabile. Când aceste funcții au fost abandonate sau externalizate, Biserica a rămas cu limbajul și forma, dar a pierdut mecanismul libertății. Astfel, diferența dintre „Biserica de atunci” și „biserica de azi” este una de **structură și practică**, nu doar de interpretare teologică.

⁵¹ Romani 7:4 „Așadar, fraților mei, și voi ați murit față de Lege prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia, ai Celui ce a înviat din morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu.”

Romani 8:10 „Și dacă Hristos este în voi, trupul este mort din pricina păcatului, dar duhul este viață din pricina dreptății.”

Romani 12:5 „Tot așa și noi, cei mulți, suntem un trup în Hristos, și mădulare unii altora.”

1 Corinteni 10:16 „Paharul binecuvântării pe care-l binecuvântăm nu este el împărtășire cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este ea împărtășire cu trupul lui Hristos?”

1 Corinteni 12:12 „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și toate mădularele trupului, măcar că sunt multe, sunt un singur trup, așa și Hristos.”

1 Corinteni 12:27 „Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare în parte.”

2 Corinteni 5:10 „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca să ia fiecare după cele făcute prin trup, fie bine, fie rău.”

2 Corinteni 12:2 „Cunosc un om în Hristos, care acum paisprezece ani – fie în trup, nu știu; fie în afară de trup, nu știu; Dumnezeu știe – a fost răpit până la al treilea cer.”

Efeseni 3:6 „Ca neamurile să fie împreună-moștenitoare și de un singur trup și împreună-părtășitoare la făgăduința Lui în Hristos prin Evanghelie.”

Efeseni 4:12 „Spre desăvârșirea sfinților, spre lucrarea slujirii, spre zidirea trupului lui Hristos.”

Efeseni 5:23 „Căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii, și El este Mântuitorul trupului.”

Filipeni 1:20 „După așteptarea și nădejdea mea stăruitoare, că în nimic nu voi fi făcut de rușine, ci cu toată îndrăzneala, ca totdeauna, așa și acum, Hristos va fi înălțat în trupul meu, fie prin viață, fie prin moarte.”

Coloseni 1:24 „Acum mă bucur în suferințele mele pentru voi și împlinesc în trupul meu ce lipsește suferințelor lui Hristos pentru trupul Lui, care este Biserica.”

Coloseni 2:11 „În El ați fost tăiați împrejur cu o tăiere împrejur făcută fără mâini, prin dezbrăcarea de trupul poftelor firii pământești, prin tăierea împrejur a lui Hristos.”

Coloseni 2:17 „Care sunt umbră a lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos.”

1 Tesaloniceni 5:23 „Însuși Dumnezeu păcii să vă sfințească pe voi desăvârșit; și duhul vostru cel întreg și sufletul și trupul să fie păzite fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos.”

Evrei 10:10 „Prin această voință am fost sfințiți noi, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna.”

⁵² Romani 7:4 „Așadar, fraților mei, și voi ați murit față de Lege prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia, ai Celui ce a înviat din morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu.”

1 Corinteni 10:16 „Paharul binecuvântării pe care-l binecuvântăm nu este el împărtășire cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este ea împărtășire cu trupul lui Hristos?”

1 Corinteni 12:27 „Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare în parte.”

Efeseni 4:12 „Spre desăvârșirea sfinților, spre lucrarea slujirii, spre zidirea trupului lui Hristos.”

- ⁵³↑ Distincția dintre expresiile pauline „**Trupul lui Hristos**” (gr. *σῶμα Χριστοῦ*) și „**trup în Hristos**” (gr. *σῶμα ἐν Χριστῷ*) este una semantică, teologică și funcțională, cu implicații directe asupra modului în care este înțeleasă **Ekklesia** în raport cu **congregațiile**.
1. „**Trupul lui Hristos**” (**σῶμα Χριστοῦ**) folosește genitivul posesiv (*Christou*), care indică apartenență, origine și autoritate. În limbajul juridic și instituțional al Antichității, genitivul desemnează ceea ce este constituit, deținut sau autorizat de un suveran. Aplicat aici, termenul nu descrie o metaforă mistică vagă, ci un **corp distinct**, aparținând lui Hristos, constituit prin voința și chemarea Sa. Acest „Trup” corespunde conceptual **Ekklesiei** — cei *chemați afară* (*ἐκκλησία*, LXX și uz civic grec), separați de lume și rânduiți pentru o funcție publică a Împărăției. Așa cum Leviții au fost separați dintre fiii lui Israel pentru slujirea Cortului, tot astfel „Trupul lui Hristos” desemnează corpul slujitorilor chemați, consacrați și trimiși, care nu exercită autoritate coercitivă, ci slujire delegată (cf. 1 Cor 12; Efes 1:22–23).
 2. „**Trup în Hristos**” (**σῶμα ἐν Χριστῷ**), în schimb, utilizează prepoziția *ἐν* („în”), care exprimă relație, sferă de existență și comuniune, nu constituire juridică. În Romani 12:5 („noi, cei mulți, suntem un singur trup *în* Hristos”), accentul cade pe **unitatea relațională** a credincioșilor care trăiesc sub domnia lui Hristos, nu pe formarea unui corp slujitor separat. Această expresie descrie **adunările libere**, congregațiile de familii și persoane care participă la viața Împărăției, fără a fi ele însele încorporate ca Trup distinct.
 3. Din punct de vedere lexical, *σῶμα* (BDAG) poate desemna atât un corp fizic, cât și un corp colectiv unit printr-o legătură invizibilă (socială, etică sau funcțională). Diferența nu este dată de substantiv, ci de **construcția gramaticală** și de **contextul funcțional**. Genitivul („al lui Hristos”) indică un corp care îi aparține și îl reprezintă; construcția cu *ἐν* indică o stare de comuniune „în interiorul” domniei lui Hristos.
 4. Teologic, confuzia dintre aceste două expresii a dus istoric la **clericalizarea congregației** (transformarea comunității libere în instituție) sau, invers, la **dizolvarea Ekklesiei** într-o masă mistică fără responsabilitate distinctă. Pavel menține însă o dublă realitate:
 - există un **Trup al lui Hristos** (Ekklesia), cu rol slujitor, separat și responsabil;
 - și există un **trup în Hristos**, adică totalitatea credincioșilor care trăiesc în relație de credință, dragoste și interdependență.
 5. Prin urmare, se poate afirma riguros că „**Trupul lui Hristos**” face referire specifică la **Ekklesia** — **corpul slujitorilor chemați afară**, în timp ce „**trup în Hristos**” descrie **congregațiile libere și viața comunitară a credincioșilor**. Această distincție este esențială pentru a păstra atât libertatea familiilor și a adunărilor, cât și caracterul separat, non-coercitiv și slujitor al Ekklesiei, așa cum a fost rânduită de Hristos.